

ΡΑΠΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια οκτακόσια κι' ένεννηνταέξη,
στέφανον λαχάνων ή πατρης δες πλέξη.

Έβδομη Δεκεμβρίου,
Βραβμς Βουλευτηρίου.

Έτος άριθμούμεν δέκατον και τρίτον
κι' έδρα μας ή χώρα τών άρχαιοτήτων.

Πεντακόσια κι' έξιντα κι' έννιά
κι' ό νταξς Θεωδωρίς 'στά πανιά.

Σάλλισμα του Θεωδωρή, που πολλά παραληρεί.

Ανθή με πών και προΐκε πύρ και μένος της άνδρείας,
μέ σαλπικω, δός σαλπικω, προκαλώ τας έσθραείας.
Είς της σάλπιγγος τόν ήχον δέν λογούν τά γόνάτά μου,
κι' είναι τά σαλπικώτά μου
προμηνήματα τρομάρας, σμολάρως στομαχικής...
είμαι μπόνια της Κορώνας, Μπουνακάρτης της φακής.

Πότον θάρρος μ' άνθαρρόνει, τί Βεζιόδοιος με φλέγει !...
πούς γελά τόν Θεωδωράκη; τί τόν 'Ηρακλέα φέγει;
Μιά σαλπικώ, δός σαλπικώ, και πλανώνται τά φουσατά
νά τά βγάλω 'στό σερβιάνι, νά τά κάνω στράτα στράτα,
κι' είς σκηνάς νά τά κοιμώω στρατιάς ειρηνικής...
είμαι μπόνια της Κορώνας, Μπουνακάρτης της φακής.

Μιά σαλπικώ, δός σαλπικώ, και με πέρνον 'στό κοντέ...
δωτέτ μου νά φορέσω τó παλτό μου τρικαντό,
δέν τó 'πάλωσαν οι χρόνοι, δέν τó 'ξέβαζαν καιροί,
πιταμένο σί με ή κόρη πατατράικα καρτερί,
και τούς έθλους διηγείται καλαιώς πολυμικής...
είμαι μπόνια της Κορώνας, Μπουνακάρτης της φακής.

Μιά σαλπικώ, δός σαλπικώ, προκαλώ τας έσθραείας,
μέ 'στην φορέλα δέν ξεγάνω και την προΐκα της Μαρίας.
Και προΐκω και σαλπικώ και τρομάζω τήν Τουρκιά
και τόν κέλεμον φαδρόνω με της κόρης τά προΐκά,
και προβάλλω προκοβήτης και πολίμαρχος γλυκός...
είμαι μπόνια της Κορώνας, Μπουνακάρτης της φακής.

Γιά'στρατόπεδο και προΐκες τά λεπτά δέν πών χαράμι,
μές 'στό σάλπισμα κι' ή προΐκα, μές 'στον πόλεμο κι' οι γάμοι.
Πάντοτε χαρά την θλίψιν συγχιρνά κι' όλιγοστεύει,
ό δέ πρώος 'Ησαΐας με τόν 'Αρνυ συγχιρνά,
κι' 'Αρεως κεννίονος έβδεις και χαράς Βασιλικής...
είμαι μπόνια της Κορώνας, Μπουνακάρτης της φακής.

Προκοβήτης οίκονόμος, Σακάράκας κοφοχέρης,
και Τ α μ π ο ρ Μ α ζ β ρ ρουριόκος,σαλπικτικής και κανουιέρης.

Ραπατάου, ραπατάου, μπάμ και μουόμ και τρά τεράτα,
φαβορίτας σάν μπαμπάκι κι' έλο λόγιωμα και νελάτα
έναντιόν κάθε νόμου της κρατούσης ρουαικής...
είμαι μπόνια της Κορώνας, Μπουνακάρτης της φακής.

Μιά σαλπικώ, δός σαλπικώ, και λυσσούν οι φαρμασόνι,
άκ' ιδώ στρατού ρουατά κι' άπ' έκει χρεών τεφτήρια,
έμουρλάθη τó Κουδέρνο και γητέ καλά και σώνει
και τόν λυκο χορταμένο και την προβοτί' άνέκηρα,
κι' ήρωσ στένω έπυροσκούπου κι' άπυρους πολιτικής...
είμαι μπόνια της Κορώνας, Μπουνακάρτης της φακής.

Μιά σαλπικώ, δός σαλπικώ σί Ρωμιαίκο μουρλό,
μάρς έμπρός έκει 'στη Θήβα, τó καινούριο Βατερλώ...
Θεωδωρίς χωρίς άντάρα και πολέμων άστραπάς
είναι εφάε δίχως λάδι και νερέβρατος λαπάς.
Μάρς έμπρός με νέους ήχους μανιώδους μουσικής...
είμαι μπόνια της Κορώνας, Μπουνακάρτης της φακής.

Φαδουλάς και Περικλέτος, ό καθένας νέτος σκέτος.

Φα. — Λοιπόν τού Διαγγέλιματος έπαρηγορή τελεία
και θριαμβεύει κατ' αύτας θριαμβών Βασιλεία.
'Ο κύριος Θεόδωρος είς τήν Βουλήν προτινεί
τόσα για τó στρατόπεδο και τόσα για τά κτήνη,
μέ και για τήν ίππώνιαν και τά κλινοσκέπασματα
δέν ξέρω τί γουρεύει,
κι' άκούοντ' έμβατήρια και τών πολέμων ξοματα
κι' ό κόσμος άγριεύει.

Οήχ ήττον θα μες χρειασθών και μερικαίς χιλιάδες
για τάχυρα, για τόν σανό, για τας ίπποροσβάς,
και λυπημένι θα κυττούν οι νηστικοί Τσολιάδες
πώς άδειςαι κι' έπύρησις τού κράτους ό ντορβάς.

'Οψις παντού πολιμική,
μπάμ μουόμ ιδώ, μπάμ μουόμ έκει,
τού Βασιλέα μας έγινε τó θέλημα κι' ή χάρης,
έμεινε τó Διαγγέλιμα σκήνει τόν ντουσιά,
μέ τρέχει κι' ό Διάδοχος πειός και καθάλλαρης

καί τοὺς στρατῶνας, Περικλῆ, τοὺς πίνει παγανιά.

Βλῖπει τόνα, βλῖπει τᾶλλο,
ξεσπαθῶναι φανερά,
κι' ἰγὺ θούρια τοῦ ψάλλω
κι' ἡ ψυχὴ μου λαχταρᾷ.

Π. — Χριστὶ καὶ Παναγίᾳ μου!...

Φ. — Δὲν εἶναι παίξε γίλα,
τρίμε, καυμένη Περικλῆ, καὶ βαρὸ' ἀπὸ φουρνέλα.

Τῶπ' ἐκίνοσ καὶ θά γίνῃ
τὸ Ρωμᾶϊκό καμίνι,
τῶπ' ἐκίνοσ μὲ τὸ Στέμμα
καὶ τὸ τίμιόν μας αἶμα
θά χυθῆ ποταμηδόν
'στοῦ Σταίου τὴν ἰδόν.

'Ολαὶ ἢ καρδίαισ πετοῦν,
τί πανήγυρισ μεγάλῃ!
τὸ Διάγγεγμα κυττοῦν
Ρώσσι, Πρῶσσι κι' Ἀγγλογάλλοισ,
καὶ τὰς σκέψισ σχολιάζουν Βασιλέωσ κυριώτου
κι' ἕνασ λείτ τὸ μακρὸ του κι' ἄλλοσ λείτ τὸ κοντὸ του.

Τὶ Διάγγεγμα κι' ἐκίνο!
τὸ διαβάω, Περικλέτο,
κι' εἰσ μισέλληνασ προτεινω
κάμα, στόκο καὶ στίλιτο.

'Ακου, Περικλῆ, πῶσ τρίξου
τὰ σπαθιά μὲσ 'στὰ φικαρίασ,
τᾶλογα χιλμιντρίουσ
καὶ κλωσσῶνε τὰ μευλάριχ.

Μὰ στρατόπεδα μυρίζε
καὶ τὸ ὄλλο μου γαιδοῦρι,
κι' ἕνα θούριον γκαρίζε
ξαπλωμένο μὲσ 'στ' ἀχούρι.

Διάγγεγμα πραγματικῶσ δαιμόνιον κι' οὐράνιον,
ἐμπνεύσο θάρροσ, Περικλῆ, καὶ φρόνημ' ἀρειμάνιον,
δρόβοσ κι' ὑπερήφανοσ σάν πολυμάροσ στίκα
καὶ νὰ διαβαζῆσ δυνατὰ τὸ γράμμα τῆσ Κορώνασ
ἐμπρὸσ εἰσ τὰ μουρέλιχ σου κι' ἐμπρὸσ εἰσ τὴν Ρεβέκκα,
κι' ὀπάντο ὁ Διαδόχοσ πηγαινῆ 'στοὺσ στρατῶνασ,
πῆγαινε, βρὶ μεκλιθάνη,
ἀπ' ὀπίσω του καὶ σύ,
κι' ὅταν καθβλάνη κάνη
τᾶλογάκι του χρυσοῦ,
μαζεύε τὴν ἀπὸ κάτω,
καὶ χωρὶσ κανεὶσ νὰ βλείπη
σάν χρυσοῦ Κωνσταντινάτο
φύλαγί τὴν μὲσ 'στὴν τοίπη,
κι' ὀλονέν κυττάζωντάσ τὴν κατὰ μόνασ νὰ τρυφερῆ
καὶ 'στὸ τίλοσ σάν πεινάσοσ ξιρᾶνε τὴν νὰ τὴν φᾶσ.

Π. — Στρατοπέδων ἡμέρ' ἀνατέλλει
κι' ἕνασ γέροσ ἀρράτοσ καὶ νέοσ
νὰ ζωσθῆ τὴν ρομαρικὴν του θίλει
Σακαρῆκασ σάν πρῶτα γενναίοσ.

Στρατοπέδων ἡμέρα σιμόνει,
κάθε Φράγκοσ χαλιῶσ ἀπορεῖ,

κι' ἕνασ γέροσ βαρβᾶτοσ θυμόνει,
πού τὸν λέν καπετᾶν Θεωῶρῆ.

Στρατοπέδων ἡμέρα προβάλλει
κι' ἕνασ γέροσ μὲ νεώτεροσ δροσῆ
πρὶν νᾶλθῆ τὸ τραλλὸ καρναβάλι
πολυμάροσ φορεῖ φοροσῆ.

'Απὸ κρότον ἀρμάτων βουδῆ
τῶν θηδῶν ἢ περιόδοσ χώρα,
κι' ἕνασ γέροσ ξιρῆτοσ ἀφρίζε,
πού καλεῖται κυρία Θεωῶρῆ.

Βασιλέωσ τρομοποιόχοσ διαβαίνει
καὶ σκαλιόματ' ἀκούω φρικτὰ,
σὶ τσαντρίχ κι' αὐτόσ περμαίνει,
σὶ τσαντρίχ κι' αὐτόσ ξενικτᾷ.

Νάτοσ νάτοσ... ἔκαι 'στὸ τσαντρί
τρώει μόνοσ ξεροῦ ψωμοτούρι,
μὰ τὸν τρέπει μεγάλησ σκοπόσ
κι' εἶναι πάντα γλεντζῆσ χαρωπόσ.

Τὴν ζωῆ σας τὴν πρώτῃ ξηρωτά
κι' ἄσ ἀνάφουσ πολίμων πυροσ...
γειά σου γειά σου, τρανὲ Κορωνάτε,
γειά σου γειά σου, Θεωῶρῆ καὶ σὺ.

Τὰ παιδιὰ τῆσ Κορώνασ 'στὴν κρότο
τρίχουσ τρέγουσ νὰ βροῦν τὸν μπαμπᾶ,
καὶ κυτῶ τὸ παιδί τῆσ τὸ πρῶτο
σὶ σωροῦσ τουρακιῶν ν' ἀκουμπᾷ.

Εἰσ ἐκίνοσ ἐπάνω κοιναῖτα
κι' ὄλο δόξαισ ἐμπρὸσ του ξανοίγει,
καὶ σάν πρῶτα στιγμήν δὲν θυμάται
τῆσ τραλλῆσ 'Αλεπούσ τὸ κυνηγί.

Τώρα κόποσ, πηλάκα καὶ δρόσισ,
καρναθῶνα, σακκὶ καὶ παγούρι,
τώρα πιά κι' ἡ Ρωμᾶϊκὴ πλάσισ
φρασκῶνινο τὸ πρῶτο χυζούρι.

'Στῆσ μεγάλῃσ σκηνῆσ τοῦ τὸ χῶμα
μὲσ κουβέρτα του στρόνουσ γιὰ στρώμα,
κι' ἔχει μόνο κι' αὐτόσ μαζιλᾶρι
τοῦ χρυσοῦ του σπαθιοῦ τὸ φικαρί.

Τῶν Ἑλλήνων ἀναθεὶ τὸ στήθοσ
κι' ἀπὸ μῆσα πατεῖται μὲ σπῆθ,
καὶ σασιτίζει μαζὶ μὲ τὸ πᾶθοσ
κάθε ξενὸ ξερὸ κολοκῶθᾶ.

'Ὁ πατρισ τῶν Ἑλλήνων μουρλοῦζᾶ,
δὲν ρυφεῖ ὅποσ πρὶν κροματῆζᾶ,
κι' εἰσ ἐρικπιων σωροῦσ καὶ πῆζῶν
σάν ἀρχαῖα πηδᾶ: Ἀμοζῶν.

Μὲ ταμποῦρα 'στ' αὐτιά μας βροντᾶσ,
καλιδαῖσ τὰ τραγοῦδι του Μάρτη,

και με μια καρτίτσα κεντός
τόν λιγόν των Ρωμφών Μπακαρτίη.

'Ανδρείους κι' έγώ 'στη φωνή σου
και λουφαζών Ιχθρεί μας σπιούνοι,
κι' ἐπιλαμμένη γυνήξ 'στη σκηνή σου
και γυρεύεις εκοινι και σαπούνι.

Φ.—'Ο Θεωρωτής 'συμφώνησε καθ' όλα με τόν Θρόνο
και θέλωμε τραχάματα με τόν καινούριο χρόνο,
τους δανειστάς 'ληφρόνησε
και με χαρά 'συμφώνησε,

και τήν 'Αντιπολίτευσι τήν άρνης 'στα κρία
κι' οι φουκαράδες έμειναν σαν πρίν 'στην έφορεία.

'Ο Θεωρωτής για ποιή
μή τήν Κορώνα συμφωνεί,
και μ' οίστρον είστηρηλαττηθείς πολεμικής έμπνεύσεως
θ' άρχιση παπαρδέλαις,

και μέσα 'στα προγράμματα τής 'Αντιπολιτευσεως
τυλιγονται σαρόβλαις.

Μίνει καθ' όλα συμφωνος ο γίρο λιμαδόρος
'στο γράμμα τής πορφυρας...

κρίμα που τώρα πρόβαλε σαν 'Αρης αιμοδόρος
κι' ο Κόντες τής Κερκύρας.

Κρίμα που τώρα 'φώτρωσε κι' ο Π'ροοδευτικός
άντη πολεμικός.

Κρίμα που κι' ο Σιμοπούλος ο τής οικονομίας
μεις 'στιν πολύν αναβαρυσμόν τής τούτης τρικυμίας

άντι να παίζη νούμερα 'στα δέκα δακτύλα του
παίζει τουφέκια και σπαχιά με τούλην Στρατηλάτου.

Κρίμα που παραγίγαλαν και του νταή Σκουλούδη
τά γίνεμα τά τρανά,

και καθ' έλιπς άπέμεινε τών πολεμαρχών φρούδη

κι' άπλόουν τραχανά.

'Ο Θεωρωτής για ποιή
μή τήν Κορώνα συμφωνεί,
άλλα κι' αν δίν 'συμφώνησε μεις 'στην άσυμφωνία
θα 'έρηξ τήν άρμονία,
και πάλι με τόν Θεωρωτή κατήρορο θα πάρωμε
και παλαις θα φοράρωμε.

Διάγγελμα διαβάω
σι κόσμο παλασό,
και τάγματά μου βάζω
'στη θήβα να διαβώ,
παπάκια να σκοτώσω,
χήναις και πετεινούς,
κι' έκαί να ξεφραντώσω
μετά τής Κορδονούς.

Π.— Κι' έμένα τώρα, Φασουλή,
δουστον πυρ με πυρπολίη,
και τήν γραφή διαβαζόντας του ρίκτη Βασιληξ
πίρω το τουρεκάκι μου και πάω για πουλιά.
Μά πρώτ' άς πάμε 'στη Βουλή να 'δούμε τούτη χαύρα
και τόν πολυ σιληνησικό του καθενός Παλαύρα,
και γυρις τή ράχη
ν' άρχιση το μπερτάχι.

'Στες δαπάνες τās μυρίας προκοδοτόντις Μαρτίας.

Και χιλιάδες τετρακόσιας τέλους πάντων τί σημαίνει
αν δούθον εκ περισού ;
χάιρε, κόρη τής 'Ελλάδος, χάιρε, μεχαριτωμένη,
το Κορδόνι μετά σου.

'Εδώ τόσει τήν 'Ελλάδα
τήν βυζάντιον σαν γιλάδα,
κι' άλλωνίξει τά σετούκια τών Ταξιων ή ρεμουλα
και χιλιάδες τρώμε τόσαις,
και μεά κόρη τής 'Ελλάδος, μεά χρυσή Βασιλοπούλα,
δίν θα πάρη τετρακόσιας ;

'Εδώ τρών κρηνηριά
και πληρώνονται βαριά,
κι' άπ' το δούλο Κεντρικό
θέλου δαι μερτικό,
και μεά κόρη Πριγκιπίσσα
και βλασάκι ντιλικάτο,
πούχει δόξα, πούχει μεία,
και πατέρα Κορωνάτο,
δίχως προικα θ' άπομείνη ;
ποιος αυτό σωστό το κρίνει ;

'Ας κλεισθ' το λαλον στόμα κηθεμής γλωσσόκοπος, και
και 'στας νέας τās δαπάνας,
που θα γίνου για πολέμου και προσκλησις έφορείας,
ας γραφού και τετρακόσιας για τήν προικα τής Μαρτίας.
Σι Κουβίρο σαν και τούτο, που κατακλυσομεις ύπισση,
τετρακόσιας δέν του κάνουν μετε κρού μήτε ζίστη.

Τι 'ντροπή μας για τήν προικα τόσος θύροβος να γίνη
'στη Βουλή μας τήν γλωσσού...

